

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Jeg bliver nødt til at forstå det sådan, at Dansk Folkeparti erkender, at her er et problem, som man skal finde nogle løsninger på. Man ved, hvad man ikke vil have, man vil ikke have forandringer på folkepensionen eller på efterlønnen, men man har ikke selv nogen andre løsningsforslag at komme med, og derfor sætter man sig hen til bordet og forhandler med de folk, som har nogle andre løsninger.

Er det virkelig rigtigt, at Dansk Folkeparti, når de kunne se problemet, slet ikke har haft nogen bud på, hvad de så ville stille op med det, og på, hvilke løsningsmodeller de var kommet i tanker om?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Man kan jo sige, at Socialdemokraterne heller ikke har været på banen tidligere. Nu forholder det sig sådan, at der indkaldtes til forhandlinger om en velfærdsaftale, og Dansk Folkeparti havde ikke nået at komme i forkøbet med andre løsninger på det her problem.

Grunden til, at vi gik med til forhandlingsbordet, var, at vi ønskede at få indflydelse og få lavet en ordening, der ligger så tæt på den ordening, vi har i dag, med efterløn for 62-årige og folkepension for 65-årige, og det synes vi er lykkedes ret godt.

Formanden:

Tak til fru Pia Kristensen. Så er det hr. Tom Behnke som ordfører.

Kl. 20.45

Tom Behnke (KF):

Vi har endelig fået en tiltrængt velfærdsreform, hvor man har forsøgt at tage højde for, hvordan situationen er i dag, og for, hvordan situationen bliver i fremtiden, således at vi i dag kommer til at lægge de sten, vi skal træde på i fremtiden, for at vi også der har en god velfærd for alle i det her samfund.

Vi har fra De Konservatives side den holdning, at vi ikke kan og ikke bare vil smide regningen i børneværelset, det er ikke rimeligt. Det må være os, der lever nu, os, der har mulighederne nu, som yder den indsats, der skal til, og som forbereder fremtiden.

Det er jo blevet konstateret, at vi lever længere. Hurra for det, hvor er det skønt, at vi lever

længere. Jeg synes, det er ærgerligt, at nogle ordførere nærmest skaber en gravkammerstemning i forbindelse med det, at vi lever længere. Jeg synes, det er skønt; det er ikke bare skønt, at vi lever længere, men vi er også friske længere op i årene end tidligere, vi er sunde, raske og rørige i en højere alder, end vi var tidligere. Hvor er det skønt! Det skal vi da ikke sidde og hænge med hovederne over, tværtimod. Men det er det, jeg hører nogle ordførere gøre.

Når vi er i den situation, at vi lever længere, og at vi er friske længere, har vi også muligheden for at bidrage til det fælles samfund længere, altså vise en ægte solidaritet, hvor vi står sammen om, at de, der kan, yder en indsats, således at der er plads til alle her i samfundet. For forudsætningen for, at de, der har brug for hjælp og støtte i dagligdagen, kan få hjælp og støtte, er jo, at de, som kan yde en indsats, også gør det og bidrager til samfundet, at de bidrager til, at vi alle kan være her. Og når man nu er så lykkelig at have den mulighed for at kunne blive længere på arbejdsmarkedet, skal man da også gøre det, det er da logisk og en selvfølge.

Det, vi jo dybest set gør med forslaget her, er vel egentlig bare at rulle tiden tilbage til før 1999. Det er jo ikke så lang tid siden. Dengang var det sådan, at folkepensionsalderen var 67 år, så har den i en kort periode her været sat ned til de 65 år, og nu ruller vi egentlig bare tilbage til de 67 år. Det synes vi er ganske naturligt, og det fungerer jo også i overensstemmelse med de beregninger, der er lavet. Men ikke nok med det – for det må jeg sige var en ret simpel øvelse, som egentlig ikke burde tage ret lang tid – man laver noget, som er rigtig genialt, man laver en fremtidssikring af det her system ved simpelt hen at gå ind og lave nogle beregningsmetoder, der handler om at se på, hvad gennemsnitslevealderen er i fremtiden. Med mellemrum tager vi det så op til vurdering i Folketinget.

Hvis det er sådan, at levetiden er blevet forlænget, ja, så kan man også forhøje det tidspunkt for, hvornår folk kan gå henholdsvis på folkepension og efterløn. Det er altså en fremtidssikring af loven – ikke at det sker pr. automatik, for det vil stadig væk være således, at det er Folketinget, der skal træffe beslutningerne, men det er altså en fremtidssikring, hvor vi nu lægger skinnerne for de principper, vi ønsker at bygge fremtidens velfærd på.

Det er absolut to lovforslag, som nyder fuld opbakning og støtte fra De Konservatives side.